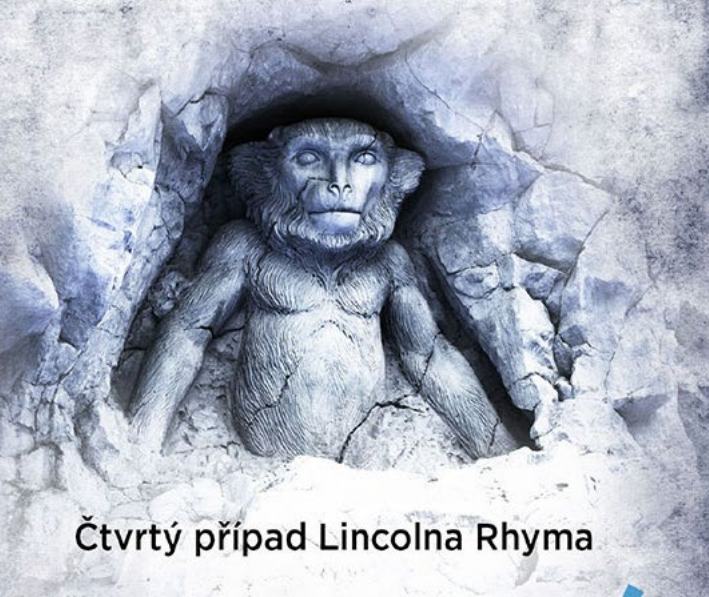

JEFFERY DEAVER

Čtvrtý případ Lincolna Rhyma

KAMENNÁ OPICE

≡ KNIHA ZLIN

Kamenná opice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ KNIHA ZLIN

Jeffery Deaver
Kamenná opice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**JEFFERY
DEAVER**

**KAMENNÁ
OPICE**

Těm, které jsme ztratili 11. září 2001 –
těm, jejichž jediným zločinem byla láska k toleranci
a ke svobodě a kteří navždy zůstanou v našich srdcích

Děkuji Kim Arthurové,
lidem z firmy Invacare a Cheryl Lehmanové
za mimořádně užitečné postřehy ohledně péče
a dostupného vybavení pro pacienty
s poškozením páteřní míchy.
A jako vždy i Madelyn.

POZNÁMKA AUTORA

Přikládám několik informací, které by mohly být užitečné čtenářům neseznámeným s některými aspekty čínského života, popisovanými v této knize.

GEOGRAFIE

Většina ilegálních čínských přistěhovalců ve Spojených státech pochází z oblasti jihovýchodního pobřeží Číny, zejména pak ze dvou provincií: z provincie Kuang-tung zcela na jihu, kde se nachází také Hongkong, a z provincie Fu-tien, která se rozkládá o něco severněji a na jejímž území leží i město Fu-čou. To je významným námořním centrem a pravděpodobně nejoblíbenějším výchozím naložovací místem nezákonných přistěhovalců na cestě do jiných států.

JAZYK

Psaná čínština je v celé Číně stejná, ale mluvená řeč vykazuje od oblasti k oblasti značné rozdíly. K hlavním dialektům patří kantonština na jihu, min-nan-chua v provincii Fu-tien a na Tchaj-wanu a mandarínština neboli pchu-tchung-chua v Pekingu a na severu země. Několik málo čínských slov, která v této knize používám, je přepisováno v mandarínském dialektu, který je také oficiálním jazykem země.

JMÉNA

Čínská jména se tradičně píší v obráceném pořadí než ve Spojených státech a v Evropě. Například u jména Li Kchang-mej je Li příjmení a Kchang-mej křestní jméno. Někteří Číňané v urbanizovaných oblastech Číny nebo s těsnými svazky ke Spojeným státům či jiným západním kulturám si mohou osvojovat západní křestní jména, která pak používají jako dodatek, případně namísto čínského křestního jména. V takových případech stojí anglické jméno před příjmením, například Jerry Tang.

J. D.

DÍL I HADÍ HLAVA

ÚTERÝ, HODINA TYGRA (04:30)
AŽ HODINA DRAKA (08:00)

Slovo wej-čch' se skládá ze dvou čínských slov – Wej, které znamená „obklopit“, a čch', což znamená „kus“. Protože však tato hra symbolizuje boj o život, lze ji nazvat „bojovou hrou“.

Danielle Pecoriniová a Tchung Šu, Hra zvaná wej-čch'

KAPITOLA 1

Byli zmizelí, byli nešťastní.

Pro pašeráky lidí – hadí hlavy –, kteří je vozili po světě jako palety s kazovým zbožím, to byli *tü-tia* neboli prasátka.

Pro agenty Úřadu pro imigraci a naturalizaci, kteří pronásledovali jejich lodě, zatýkali je a deportovali, to byly *nedokumentované osoby*.

Přesto byli lidmi plnými naděje. Lidmi, kteří vyměnili vlastní domovy, rodiny a tisíciletou tradici předků za neúprosnou jistotu riskantních a lopotných let před sebou.

Lidmi, kteří měli minimální naději zapustit kořeny na místě, kde by se jejich rodinám mohlo dařit a kde svoboda, peníze a spokojenost byly – podle toho, co slychali – stejně běžné jako slunce nebo déšť.

Ti všichni teď tvořili jeho křehký náklad.

Kapitán Sen C'-tün sestoupil z můstku, kde až dosud pevně stál i přes běsnící pětimetrové vlny, o dvě paluby níže do zšeřelého lodního prostoru, aby přítomným oznámil chmurnou zprávu, že jejich několikátýdenní strastiplná pouť bude možná zbytečná.

Bylo srpnové úterý krátce před úsvitem. Podsaditý kapitán s oholenou hlavou a huňatým knírem se protáhl kolem prázdných kontejnerů upoutaných k palubě dvaasedmdesátimetrové lodi *Drak z Fu-čou* kvůli maskování a otevřel těžké ocelové

dveře lodního prostoru. Pohlédl na více než dvě desítky pasažérů, kteří se choulili v tmavé místnosti bez oken. V mělké vrstvě vody pod lacinými kavalci se vznášely odpadky a plastové dětské kostky.

I přes rozbouřené vlny sešel kapitán Sen – starý mořský vlk s třicetiletými zkušenostmi – po příkrých ocelových schodech bez použití zábradlí a zamířil doprostřed místnosti. Zkontroloval indikátor oxidu uhličitého a zjistil, že jeho hladina je přijatelná, přestože vzduch v místnosti byl žluklý a páchl motorovou naftou a lidmi, jež dva týdny žijí těsně vedle sebe.

Na rozdíl od mnoha kapitánů a členů posádek provozujících „kbelíky“ – lodě pašující lidi –, kteří své pasažéry přinejlepším ignorovali, a někdy je dokonce bili nebo znásilňovali, Sen se ke svým svěřencům choval korektně. Byl totiž přesvědčen, že činí správnou věc, když tyto rodiny přepravuje ze země plné strážní do země, kde je čeká ne-li jisté bohatství, pak přinejmenším naděje na šťastný život. Do Ameriky, jíž Číňané říkají *Mej-kuo* neboli „Nádherná země“.

Při této konkrétní plavbě však většina přistěhovalců Senovi nedůvěřovala. A proč by také měla? Všichni přece předpokládali, že se kapitán spřáhl s hadí hlavou, která si jeho loď najala: s mužem jménem Kwan Ang, jenž byl všeobecně znám pod přezdívkou Kuej neboli Duch. A jelikož měl tento člověk pověst násilníka, veškeré snahy kapitána Sena navázat s přistěhovalci rozhovor se setkávaly s odmítavou reakcí a Sen se zde spřátelil pouze s jediným člověkem. Čchang Ťing-er-c', který dával přednost svému západnímu jménu Sam Chang, byl pětáctýřicetiletým bývalým univerzitním profesorem z předměstí obrovského přístavního města Fu-čou na jihovýchodě Číny. Do Ameriky cestoval s celou rodinou: s manželkou, dvěma syny a ovdovělým otcem.

Celkem šestkrát si Chang se Senem sedli během plavby do lodního prostoru, usrkávali silný *mao-tchaj*, kterého měl kapi-

tán na lodi vždy dostatečnou zásobu, a mluvili spolu o životě v Číně a ve Spojených státech.

Kapitán Sen si nyní všiml, že Chang sedí na kavalci v předním koutu lodního prostoru. Vysoký a mírný muž se v reakci na pohled v kapitánových očích znepokojeně zamračil. Podal dospívajícímu synovi knihu, kterou právě celé rodině předčítal, a postavil se, aby se přivítal s kapitánem.

Všichni kolem nich umlkli.

„Náš radar zachytil rychlou loď plující v našem kurzu.“

Na tvářích pasažérů, kteří tuto větu zaslechli, se objevilo zděšení.

„Američané?“ zeptal se Chang. „Pobřežní hlídka?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl kapitán. „Jsme v amerických vodách.“

Sen pohlédl na polekané tváře imigrantů kolem sebe. Stejně jako u většiny skupin nezákonných přistěhovalců, které kapitán přepravoval, vzniklo také mezi těmito lidmi – z nichž mnozí se před plavbou vůbec neznali – těsné pouto přátelství. Nyní se vzájemně chytli za ruce a šeptali si mezi sebou – někteří hledali útěchu, jiní ji rozdávali. Kapitánův zrak spočinul na ženě s osmnáctiměsíční holčičkou v náručí. Její matka, jejíž obličej brázdily jizvy po bití v převýchovném táboře, sklopila hlavu a rozplakala se.

„Co můžeme udělat?“ zeptal se znepokojeně Chang.

Kapitán Sen věděl, že Chang byl v Číně velmi aktivním disidentem a že ze země neprchá z pouhého rozmaru, nýbrž ze zoufalství. Pokud by ho americký imigrační úřad deportoval zpět do Číny, pravděpodobně by skončil jako politický vězeň v některé z nechvalně proslulých káznic v západní části země.

„Nejsme daleko od místa vylodění. Plujeme plnou rychlostí. Možná se nám podaří dorazit tak blízko, že vás budeme moci vyslat ke břehu v člunech.“

„Ne, ne,“ namítl Chang. „V takových vlnách? Vždyť všichni zemřeme.“

„Máme namířeno k přirozenému kotvišti. Moře by tam mělo být dost klidné na to, abychom mohli spustit na vodu čluny. Na pobřeží už budou čekat nákladní auta, která vás přepraví do New Yorku.“

„A co vy?“ zeptal se Chang.

„Já vyrazím zpátky do bouře. A než se oni vzdají, vy už budete uhánět po zlatých silnicích k diamantovému městu... A teď všem řekněte, aby si připravili věci. Ale jen to nejdůležitější. Peníze, fotografie. Všechno ostatní tady nechte. Ke břehu to bude honička. Zůstaňte tady dole, dokud vám Duch nebo já neřekneme, abyste za námi vyšli na palubu.“

Kapitán Sen spěšně vyrazil po příkrém žebříku na můstek. Během stoupání odříkal krátkou modlitbu za přežití k bohyni námořníků Tchien-chou a uhnul před šedou vodní stěnou, která se právě přehoupla přes bok lodi.

Když dorazil na můstek, skláněl se právě Duch nad radarovým monitorem a civěl do gumového stínítka. Stál naprosto nehybně a vzdoroval přívalům moře.

Některé hadí hlavy se oblékaly jako zámožní kantonští gangsteři z filmů Johna Wooa, ale Duch měl na sobě vždy standardní oblečení většiny čínských mužů – obyčejné kalhoty a košile s krátkými rukávy. Byl svalnatý, ale drobný, a vždy chodil hladce oholen. Vlasy měl delší, než by se slušelo na typického byznysmena, ale nikdy si je neupravoval gelem nebo lakem.

„Za patnáct minut nás zachytí,“ prohlásil. I v tomto okamžiku, kdy mu hrozilo zadržení a zatčení, působil stejně letargicky jako prodávač jízenek na vesnické zastávce dálkové autobusové linky.

„Za patnáct?“ odvětil kapitán. „To není možné. Kolika uzlů dosahují?“

Přešel k námořním tabulkám, které jsou stěžejní součástí všech plavidel brázdících oceány. Na tabulkách ležela navigační mapa oblasti, vydaná Americkou agenturou obranného mapování. Sen musel posoudit vzájemnou polohu obou lodí podle mapy a podle radaru. Kvůli riziku vystopování měl *Drak z Fu-čou* odpojen globální polohovací systém, nouzovou signalizaci EPIRB i Globální námořní tísňový a bezpečnostní systém.

„Myslím, že to potrvá nejméně čtyřicet minut,“ prohlásil kapitán.

„Ne, změřil jsem vzdálenost, kterou urazili od doby, kdy jsme je zahlédli.“

Kapitán Sen pohlédl na lodníka, který celý zpocený svíral kormidlo *Draka z Fu-čou* a snažil se udržet turecký uzel uvázaný kolem příčky žebříku ve svislé poloze, což naznačovalo, že je kormidlo v jedné linii s trupem lodi. Klapky byly nastaveny na maximální rychlost. Pokud se *Duch* nemýlil v odhadu doby, za kterou je americký pobřežní člun zachytí, pak bylo zřejmé, že se jim nepodaří dorazit včas do chráněného kotviště. Přinejlepším se mohli dostat na kilometr k nedalekému kamenitému pobřeží – což bylo dostatečně blízko, aby mohli spustit na vodu čluny, ale ty by pak byly vystaveny nelítostnému bičování rozbouřeného moře.

„Jaké zbraně budou mít?“ zeptal se *Duch* kapitána.

„Vy nevíte?“

„Nikdy jsem nebyl zadržen,“ odvětil *Duch*. „Povězte mi to.“

Lodě pod Senovým velením byly v minulosti zadrženy již dvakrát – naštěstí během legitimních plaveb, a nikoliv když převážel přistěhovalce pro hadí hlavy. I přesto to pro něj byla trýznivá zkušenost. Na jeho loď vtrhla dobrá desítka ozbrojených námořníků pobřežní hlídky, zatímco další zůstal na palubě pobřežního člunu a mířil na něj a jeho posádku dvouhlavňovým kulometem. Člun byl vybaven dokonce i malým dělem.

Kapitán nyní sdělil *Duchovi*, co mohou očekávat.

Duch přikývl. „Musíme zvážit naše možnosti.“

„Jaké možnosti?“ zeptal se kapitán Sen. „Nechcete snad s nimi *bojovat*, nebo ano? Ne. To nedopustím.“

Duch ovšem neodpověděl. Zůstal stát na radarovém stupínku a neustále zíral na monitor.

Působil vyrovnaně, ale Sen předpokládal, že v něm kolotá vztek. Žádná hadí hlava, se kterou kdy pracoval, neučinila tolik bezpečnostních opatření jako Duch, aby ji během plavby nikdo neodhalil a nedopadl. Dvě desítky uprchlíků se sešly v jednom opuštěném skladišti za Fu-čou a pod dozorem Duchova kolegy – „malé hadí hlavy“ – tam čekaly celé dva dny. Muž s uprchlíky poté nastoupil do letadla Tupolev 154, které je dopravilo na jedno opuštěné vojenské letiště nedaleko ruského Petrohradu. Tam se skupina ukryla do přepravního kontejneru, přemístila se do 120 kilometrů vzdáleného Vyborgu a teprve poté se naložila na palubu *Draka z Fu-čou*, s nímž Sen dorazil do ruského přístavu o pouhý den dříve. Sám kapitán pak pečlivě vyplnil veškeré celní dokumenty a prohlášení – všechno přesně podle pravidel, aby nevzbudil sebemenší podezření. Duch se k nim připojil na poslední chvíli a loď zvedla kotvy přesně podle časového plánu. Proplula Baltským mořem, Severním mořem, Lamanšským průlivem a pak už prořála slavný počáteční bod všech transatlantických plaveb v Keltském moři – 49 stupňů severní šířky a 7 stupňů západní délky – a plnou parou vyrazila směrem k Long Islandu ve státě New York.

Na celé plavbě se nedalo najít nic, co by mohlo vzbudit podezření amerických úřadů. „Jak to ta pobřežní hlídka dokázala?“ zeptal se kapitán.

„Co?“ odvětil Duch nepřítomně.

„Jak nás našla? Něco takového se nikomu nemohlo podařit. Je to vyloučeno.“

Duch se napřímil a zamířil ven do běsnící vichřice. „Kdo ví?“ zavolal zpátky. „Třeba to bylo kouzlo.“

KAPITOLA 2

„Přisáli jsme se jim přímo na zadnice, Lincolne. Jejich člun míří ke břehu, ale jestlipak to stihne? Kdepák, nestihne. Moment, neměl bych tomu spíš říkat ‚loď‘? Myslím, že jo. Na člun je to moc velká kraksna.“

„Já nevím,“ řekl Lincoln Rhyme nepřítomně Fredu Dellrayovi. „Poslední dobou na lodi moc nejezdím.“

Vysoký a štíhlý Dellray byl agentem FBI, který zodpovídal za federální stránku operace, jejímž cílem bylo vyhledání a zatčení Ducha. Ani Dellrayova kanárkově žlutá košile ani jeho oblek – stejně tmavý jako Dellrayova kůže – nepoznaly v poslední době žehličku, ale na druhé straně nikdo v místnosti nepůsobil právě upraveným dojmem. Půltucet lidí, kteří se nyní shlukli kolem Rhyma, strávil posledních čtyřiaadvacet hodin života prakticky bez přestávky zde v tomto zcela nepravděpodobném hlavním stanu – v obývacím pokoji Rhymova domu na Central Park West, který vůbec nepřipomínal viktoriánský salonek, jímž kdysi býval, nýbrž policejní laboratoř přeplněnou stolky, laboratorním vybavením, počítači, chemikáliemi, kabely a stovkami knih a časopisů o soudních vědách.

Vyšetřovací tým se skládal z federálních i státních policistů. Stát New York zde zastupoval poručík Lon Sellitto, detektiv z oddělení vražd newyorské policie, který byl ještě daleko pomačkanější než Dellray a také o poznání zavalitější (před

nedávnm se přestěhoval do Brooklynu s přítelkyní, která – jak s lítostivou hrdotí prohlašoval – vařila úplně jako Emeril). Kromě něj zde byl i mladý Eddie Teng, detektiv čínského původu z pátého newyorského okrsku, jenž zahrnoval také Čínskou čtvrt. Teng byl elegantní, atletický a módně oblečený. Na očích měl brýle od Armaniho a černé vlasy měl vyčesány tak, že vypadaly jako ježčí bodliny. Momentálně působil jako Sellittův dočasný partner, neboť detektivův obvyklý spolupracovník Roland Bell před týdnem odcestoval do rodné Severní Karolíny na rodinné setkání se dvěma syny. Během tamějšího pobytu se přitom silně spřátelil s místní policistkou Lucy Kerrovou, a tak si prodloužil dovolenou o dalších pár dní.

Federální část týmu dále zastupoval padesátník Harold Peabody, bystrý střední manažer s bríškem, který zastával významnou funkci na manhattanské pobočce INS, Úřadu pro imigraci a naturalizaci. Stejně jako všichni úředníci, kterým se již blíží penze, toho o sobě moc nenamluvil, ale jeho hluboké znalosti otázek přistěhovalectví svědčily o dlouhé a úspěšné profesní dráze.

Peabody s Dellrayem se během tohoto vyšetřování několikrát střetli. Po incidentu s pašeráckou lodí *Golden Venture*, kdy se utopilo deset nezákonných přistěhovalců poté, co loď uvízla na mělčině za Brooklynem, nařídil prezident Spojených států, aby pravomoci Úřadu pro imigraci a naturalizaci převzala u velkých případů pašování lidí FBI za podpory CIA. Imigrační úřad měl přitom s hadími hlavami a jejich pašeráckými aktivitami nesrovnatelně bohatší zkušenosti než FBI, a tak nenesl lehce, že musí předat pravomoci jiným agenturám, zvláště pak agentuře, která trvala na těsné spolupráci s newyorskou policií a – proč to neříct – také s *alternativními* konzultanty, jako byl Lincoln Rhyme.

Peabodymu asistoval mladý agent INS jménem Alan Coe, třicátník s nakrátko ostříhanými tmavě zrzavými vlasy. Také

on – energický, ale zatrpklý a náladový muž – byl pro ostatní záhadou, neboť neřekl ani slovo o svém osobním životě a kromě případu „Duch“ toho prozradil jen velmi málo také o své profesní kariéře. Rhyme si všiml, že Coeovy obleky zřejmě pocházejí z diskontních prodejen – byly okázalé, ale s neumělými švy – a že jeho zaprášené černé boty jsou opatřeny silnými gumovými podrážkami oblíbenými u příslušníků ostrahy, neboť se v nich dali dokonale chytat kapesní zloději. Coe se rozpovídal pouze ve chvílích, kdy pro ostatní pořádal spontánní – a zdlouhavé – přednášky o zlu nezákonného přistěhovalectví. Přesto pracoval naprosto neúnavně a horlivě se snažil dopadnout Ducha.

Kromě těchto lidí se v domě Lincolna Rhyma objevilo za poslední týden v souvislosti s případem mnoho dalších poskoků, federálních i státních.

Je to tu jako na promenádě, pomyslel si – a řekl – Lincoln Rhyme během posledního dne nesčetněkrát.

Nyní, ve tři čtvrtě na pět ráno, projel na svém baterií poháněném invalidním vozíku Storm Arrow přes přeplněnou místnost k tabuli s poznatky o případu, na níž byla připevněna jedna z mála existujících fotografií Ducha – velmi špatný zpravodajský snímek –, dále fotografie Sena C’-ťüna, kapitána *Draka z Fu-čou*, a mapa východního Long Islandu a oceánu kolem něj. Na rozdíl od dob, kdy se Rhyme po nehodě při ohledávání jednoho místa činu rázem změnil v kvadruplegika s postižením čtvrtého krčního obratle a kdy byl v zatrpklém vzdoru celé dny upoután na lůžko, nyní trávil dobrou polovinu denní doby na třešňově červeném vozíku Storm Arrow vybaveném nejmodernějším ovladačem jízdy. Systém MKIV fungující na principu touchpadu známého z notebooků objednal u firmy Invacare Rhymův pomocník a ošetřovatel Thom. Ovládací jednotka, na níž spočíval Rhymův jediný fungující prst, zajišťovala mnohem lepší ovladatelnost vozíku než staré ovládání pomocí foukací trubičky.

„Jak daleko jsou od pobřeží?“ zavolal a podíval se na mapu. Lon Sellitto vzhlédl od telefonu. „Už to zjišťuju.“

Rhyme často pracoval jako konzultant pro newyorskou policii, ale většina jeho aktivit se soustředila na klasické soudní vědy – na soudní kriminalistiku, jak tomu nyní s oblibou říkali lidé z branže posedlí žargonem. Tento případ byl pro něj tudíž neobvyklý. Před čtyřmi dny ho navštívili Sellitto, Dellray a Peabody s mlčenlivým mladým Alanem Coem. Rhyma jejich návštěva rozptýlila – ústředním tématem jeho života byl v té době jistý blížící se lékařský zákrok –, ale Dellrayovi se přesto podařilo upoutat jeho pozornost, když prohlásil: „Seš naše poslední naděje, Linku. Máme jeden veliký problém a ani prd netušíme, kam jinam se obrátit.“

„Pokračuj.“

Interpol – mezinárodní zúčtovací centrum všech kriminalistických informací – vydal jednu ze svých proslulých Rudých zpráv týkající se jistého Ducha. Podle informátorů se tato nepolapitelná hadí hlava nakrátko objevila v čínském městě Fu-čou, odkud odletěla do jižní Francie a poté se přesunula do jistého ruského přístavu, aby si zde vyzvedla zásilku nezákonných čínských imigrantů. Mezi nimi se vyskytoval také Duchův *pang-šou* neboli pomocník – špion vydávající se za jednoho z pasažérů. Cílem plavby měl být údajně New York, jenže poté Duch záhadně zmizel. Tchajwanská, francouzská ani ruská policie ho nemohly nikde najít, stejně jako FBI a INS.

Dellray tedy k Rhymovi přinesl jediný důkaz, kterým policie disponovala – kufřík obsahující některé Duchovy osobní předměty nalezené v jeho utajeném domě ve Francii. To vše v naději, že jim Rhyme dokáže poskytnout informace, kam se mohla ztratit Duchova stopa.

„Proč vás na tom dělá tolik?“ zeptal se tehdy Rhyme a prohlédl si čtveřici mužů, kteří zastupovali tři hlavní policejní a bezpečnostní složky.

„Protože je to zkurvený sociopat,“ odpověděl Coe.

Peabody nabídl Rhymovi uměřenější odpověď: „Duch je pravděpodobně nejnebezpečnějším pašerákem lidí na světě. Je stíhán za jedenáct vražd – přistěhovalců i policistů a agentů. My ale víme, že jich zabil daleko víc. Nezákonným přistěhovalcům se říká ‚zmizelí‘ – pokud se pokusí hadí hlavu podvést, jsou zavražděni. Pokud si stěžují, jsou zavražděni. Jednoduše navždycky zmizí.“

„Kromě toho znásilnil nejméně patnáct imigrantek,“ dodal Coe. „Tedy, o patnácti víme. Ale jsem si jistý, že jich bylo víc.“

„Většina vysoko postavených hadích hlav, jako je on, nutí osobně se zásilkama,“ prohlásil Dellray. „Jedinej důvod, proč sem ty lidi tentokrát veze sám, je fakt, že tu chce krapet rozšířit aktivity.“

„Jestli se dostane do země,“ pokračoval Coe, „zemrou další lidé. Spousta lidí.“

„Ale proč já?“ zeptal se Rhyme. „O pašování lidí vůbec nic nevím.“

Dellray odpověděl: „Vyzkoušeli jsme už všechno, Lincolne. Ale nevyšťárali jsme ani ťuk. Nemáme o něm jediné osobní info, žádné dobré fotky, žádné otisky. Absolutní nulička. Teda až na tohleto.“ Agent kývl na kufřík obsahující Duchovy osobní věci.

Rhyme se na kufřík skepticky podíval. „A kam přesně do toho Ruska jel? Znáte aspoň město? Stát nebo gubernii, nebo co já vím, co to tam vlastně mají? Říkali, že je to dost velká země.“

Sellitto odvětil zvednutím obočí, což mělo znamenat: Nemáme tušení.

„Udělám, co budu moct. Ale nečekejte zázraky.“

O dva dny později si Rhyme zavolal muže zpátky. Opřel si hlavu o přepychový polštářek, který mu Thom upevnil k vozíku, a rychle řekl: „Duch a přibližně dvacet až třicet nezákonných čínských přistěhovalců se nacházejí na palubě lodi zvané *Drak*

z *Fu-čou*, která původně vyplula z přístavu *Fu-čou* v čínské provincii *Fu-ťien*. Jedná se o dvaasedmdesátimetrovou nákladní loď se dvěma dieselovými motory, určenou pro kombinovanou přepravu kontejnerů a sypkého zboží. Jejím kapitánem je šestapadesátiletý *Sen C'-ťün* – *Sen* je *příjmení* – a loď má sedmičlennou posádku. Z ruského Vyborgu vyplula před čtrnácti dny v 8:45 ráno a v současné době – to je jen můj odhad – se může nacházet přibližně pět set kilometrů od newyorského pobřeží. Má namířeno do brooklynských doků.“

„Jak jste na to, sakra, přišel?“ vyhrkl užasle Coe. Dokonce i Sellitto, který byl na Rhymovy dedukční schopnosti zvyklý, se nevěřícně zasmál.

„To je prosté. Předpokládal jsem, že do Ameriky plují z východu na západ – jinak by Duch vyrazil přímo z Číny. Mám jednoho přítele v moskevské policii, dělá ohledání místa činu. Napsali jsme spolu pár vědeckých článků. Mimochodem je to největší světový odborník na půdy a zeminy. Požádal jsem ho, aby obvolal náčelníky přístavní policie ve všech přístavech v západním Rusku. A on zatahal za nitky a sehnal všechna celní prohlášení čínských lodí, které za poslední tři týdny vypluly z ruských přístavů. Pár hodin jsme je pak společně procházeli. Budete mít asi parádně nafouklý telefonní účet. Jo, a taky jsem mu řekl, aby vám naučtoval poplatky za překlad. Já bych to aspoň udělal. Zjistili jsme, že pouze jediná loď natankovala palivo na plavbu dlouhou 13 000 kilometrů, i když podle prohlášení měla být plavba dlouhá 7000 kilometrů. Tolik paliva by stačilo na plavbu z Vyborgu do New Yorku a zpátky do anglického Southamptonu, kde by loď mohla dotankovat. Tahle loď vůbec nemá namířeno do přístavu v Brooklynu. Hodlá tady jen vylodit Ducha s těmi imigranty a uhánět zpátky do Evropy.“

„Třeba je v New Yorku drahá nafta,“ nadhodil Dellray.

Rhyme pokrčil rameny – což bylo jedno z mála odmítavých gest, které jeho nehybné tělo umožňovalo – a kysele řekl:

„V New Yorku je drahé všechno. Ale ještě jsem neskončil: v celním prohlášení *Draka* stojí, že přepravuje do Ameriky strojní zařízení. Ale každý kapitán musí před plavbou nahlásit ponor své lodi – tedy hloubku, do které se trup při plavbě ponoří, jestli vás to zajímá –, aby loď nemohla v mělkých přístavech uvíznout na mělčině. *Drak z Fu-čou* uvedl ponor tři metry. Plně naložená loď její velikosti by však měla ponor nejmíň sedm a půl metru. Což znamená, že loď vyplula prázdná. Teda až na Ducha a ty přistěhovalce. Jo, a tvrdím, že imigrantů je dvacet až třicet, protože *Drak* před plavbou nabral potraviny a pitnou vodu zhruba pro tolik lidí, přestože – jak jsem už říkal – má jen sedmičlennou posádku.“

„Sákra,“ prohodil jindy škrobený Harold Peabody s obdivným úsměškem.

Ještě téhož dne zachytily špionážní satelity *Draka z Fu-čou* asi čtyři sta padesát kilometrů od břehů Ameriky, přesně jak Rhyme předvídal.

Kutr *Evan Brigant* americké pobřežní hlídky s pětadvaceti námořníky na palubě podporovanými spřaženým kulometem ráže 50 a osmdesátimilimetrovým dělem byl uveden do stavu pohotovosti, ale prozatím se držel v bezpečné vzdálenosti a vyčkával, až *Drak* připluje blíže k pobřeží.

Nyní – krátce před úterním úsvitem – se čínská loď ocitla v amerických výsostných vodách a *Evan Brigant* ji začal pronásledovat. Podle plánu měla posádka převzít kontrolu nad *Drakem*, zatknout Ducha, jeho pomocníka a celou posádku. Pobřežní hlídka měla poté dopravit loď do přístaviště v Port Jeffersonu na Long Islandu a umístit přistěhovalce do federálního záchytného tábora. Zde měli čekat na deportaci nebo případné azylové řízení.

Mezi Rhymovým telefonem a vysílačkou pobřežního člunu blížícího se k *Drakovi* bylo navázáno spojení. Thom pustil hovor přes hlasitý odposlech.

„Agente Dellrayi? Tady kapitán Ransom z lodi *Evan Brigant*.“

„Slyším vás, kapitáne.“

„Máme dojem, že si nás všimli – mají lepší radar, než jsme si mysleli. Loď vyrazila plnou parou k pobřeží. Potřebujeme nějaké pokyny ohledně přepadového plánu. Obáváme se, že pokud se vylodíme na jejich palubu, dojde k přestřelce. Zvláště když uvážíme, koho na palubě mají. Máme strach z obětí na životech. Přijem.“

„Z jakých obětí?“ zeptal se Coe. „Mezi nedokumentovanými osobami?“ Opovržení v jeho hlase, když použil slovo označující přistěhovalce, bylo dobře patrné.

„Přesně tak. Myslíme si, že bychom měli k jejich lodi jen přirazit a počkat, až se Duch vzdá. Přijem.“

Dellray zvedl ruku a zmačkal cigaretu, kterou měl za uchem jako memento z dob, kdy ještě kouřil. „Zamítá se. Postupujte podle původních pravidel zadržení. Zastavte loď, vylodte se na palubu a zatkněte Ducha. Máte povolení použít smrticích prostředků. Rozumíte?“

Po chvíli váhání mladý kapitán odpověděl: „Rozumím, pane. Konec.“

Linka oněměla a Thom ukončil spojení. Spolu s následným tichem proniklo do místnosti elektrizující napětí. Sellitto si otřel dlaně do věčně zmačkaných kalhot a upravil si služební pistoli na opasku. Dellray začal přecházet sem a tam. Peabody zavolal na ústředí INS, aby agentům řekl, že jim nemá co říct.

O chvíli později zazvonila Rhymova soukromá linka. Thom zvedl telefon v rohu místnosti. Chvilí poslouchal a pak vzhlédl. „To je doktorka Weaverová, Lincolne. Volá ohledně té operace.“ Pohlédl na místnost plnou napjatých strážců zákona. „Řeknu jí, že se jí ozveš.“

„Ne,“ odvětil Rhyme odhodlaně. „Vezmu si to hned.“

KAPITOLA 3

Vítr byl nyní silnější a vlny šplouchaly vysoko nad boky neohroženého *Draka z Fu-čou*.

Duch nenáviděl plavbu po moři. Byl to muž zvyklý na luxusní hotely, na zacházení jako v bavlnci. Plavby s nezákonnými přistěhovalci byly naopak špinavé, ukoptěné, studené a nebezpečné. Člověk moře nezkrotil, pomyslel si nyní Duch, a nikdy ho zkrotit nedokáže. Moře je ledový příkrov smrti.

Přejel pohledem zadní část lodi, ale svého *pang-šou* nikde neviděl. Otočil se k přídi, přimhouřil oči před větrem, ale stále nespatřil žádnou pevninu – pouze nekonečná horstva černé vody. Vystoupal na můstek a zabušil na okénko zadních dveří. Kapitán Sen zvedl hlavu a Duch na něj mávl.

Sen si nasadil na hlavu pletenou čepici a poslušně vyšel ven do deště.

„Zanedlouho tu bude pobřežní hlídka,“ křikl Duch skrz fíčící vítr.

„Ne,“ odpověděl Sen, „stihnu dorazit dost blízko, abyste se mohli vylodit, než nás zadrží. Určitě to dokážu.“

Duch však upřel na kapitána poklidné oči a prohlásil: „Uděláte to takhle: Necháte ty muže na můstku a spolu se zbytkem posádky sejdete dolů mezi prasátka. Ukryjete se mezi nimi a nebudete z lodního prostoru vylézat.“

„Ale proč?“

„Protože jste dobrý muž,“ odpověděl Duch. „Jste příliš hodný, než abyste dokázal lhát. Za kapitána se budu vydávat já. Mohu se podívat člověku do očí a on uvěří všemu, co mu říkám. Vy to nedokážete.“

Duch sebral Senovi čepici. Kapitán se pro ni instinktivně natáhl, ale pak svěsil ruku. Duch si nasadil čepici na hlavu. „Tak,“ řekl beze špetky humoru. „Vypadám jako kapitán? Myslím, že ze mě bude dobrý kapitán.“

„To je moje loď.“

„Ne,“ opáčil Duch. „Během této plavby je *Drak moje loď*. To já vám platím jednobarevnými penězi.“ Americké dolary byly daleko cennější a převoditelnější než čínské jüany, jimiž kapitánům platilo mnoho nevýznamných hadích hlav.

„Nebudete s nimi bojovat, že ne? Myslím s pobřežní hlídkou.“

Duch se netrpělivě zasmál. „Jak bych s nimi mohl bojovat? Mají s sebou desítky námořníků.“ Kývl směrem k lodníkům na můstku. „Vyřídte svým mužům, že mají poslouchat mé rozkazy.“ Když Sen zaváhal, Duch se k němu naklonil a upřel na něj pokorný, ale přesto mrazivý pohled, který dokázal rozrušit každého, komu se Duch podíval do očí. „Chtěl jste mi snad něco říct?“

Sen uhnul pohledem a vystoupil na můstek, aby dal námořníkům příslušné instrukce.

Duch se otočil zpátky k zádi a znovu začal hledat svého pomocníka. Nato si nasadil kapitánovu čepici ještě pevněji na hlavu a vyrazil na můstek, aby se ujal velení rozkymácené lodi.

Deset soudců pekla...

Muž se proplížil přes hlavní palubu k zádi *Draka z Fu-čou*, vystrčil hlavu přes bok lodi a začal znovu zvracet.

Celou noc ležel vedle záchranného člunu – již od chvíle, kdy se zvedla bouřka a on uprchl ze zapáchajícího lodního pro-

storu, aby očistil své tělo od disharmonie způsobené rozkolébaným mořem.

Deset soudců pekla, pomyslel si znovu. Jeho vnitřnosti svíralo trýznivé dávení a byla mu neskutečná zima. Nikdy v životě se necítil tak prachmizerně. Schoulil se k rezivému zábradlí a zavřel oči.

Jmenoval se Sonny Li, přestože jeho skutečné křestní jméno, kterým ho obdařil neústupný otec, znělo Kchang-mej neboli „Vzdoruj Americe“. Pro děti narozené za Maovy vlády bylo typické, že dostávaly podobně politicky korektní – a veskrze hanebná – přízviska. Stejně jako mnoho mladých lidí z pobřežních oblastí Číny – jmenovitě z provincií Fu-tien a Kuang-tung – si však také Li osvojil západní přídomek. Jméno Sonny mu dali chlapci z jeho gangu podle nebezpečného a mrzutého syna Dona Corleona ve filmu *Kmotr*.

Přesně jako postava, po níž byl pojmenován, již Sonny Li v životě zažil – a také zapříčinil – mnoho násilností, z nichž žádná ho však nikdy nedostala na kolena tolik jako tahle zpropadená mořská nemoc.

Soudci pekla...

Li byl připraven, že se ho jednou zmocní pekelné bytosti. Hodlal se přiznat ke všem špatnostem, jichž se v životě dopustil, ke vší hanbě, kterou způsobil svému otci, ke všem svým hloupostem, ke všem škodám. Budiž mi bůh Tchaj-šan prisoudí místo v pekle. Jen ať už poleví ta zatracená nevolnost! Zmámen téměř dvoutýdenní skrovnou stravou a otupělý závratí si Li představoval, že se moře vzbouřilo kvůli zlobě nějakého draka; toužil si vypárat z kapsy těžkou pistoli a pálit do té bestie kulku za kulkou...

Ohlédl se za sebe k můstku. Zdálo se mu, že zahlédl Ducha, ale vtom se mu žaludek opět vzbouřil a on se musel otočit zpátky k zábradlí. Sonny Li zapomněl na hadí hlavu, zapomněl na nebezpečný život v provincii Fu-tien, zapomněl na všechno

kromě deseti soudců pekla, kteří dováděivě vzývali démony, aby mu dloubali do žaludku kopími.

Znovu začal dávit.

Vysoká žena se opřela o auto, čímž vznikl obrázek plný kontrastů: ženiny rudé vlasy vlající v prudkém větru, křiklavě žlutá barva starého Chevroletu Camaro, černý služební opasek zakrývající stejně černou pistolí.

Amélie Sachsová v džínsách a větrovce s kapucí, na jejichž zádech se táhl nápis NYPD OHLEDÁNÍ MÍSTA ČINU, se zadívala na rozbouřené vody přístaviště u Port Jeffersonu na severním pobřeží Long Islandu. Zkoumavě si prohlédla shromazdiště kolem sebe.

Lidé z imigračního a naturalizačního, agenti FBI, členové suffolkské okresní policie i její kolegové z newyorské policie – ti všichni utvořili kordon na zdejší parkovišti, které by v průměrný srpnový den bylo plné rodinek a výrostků, jež přišli na místní pláž nacytat trochu bronzu.

Nedaleko parkovaly dva velké autobusy pro přepravu vězňů, které si INS vypůjčil od vězeňské služby, asi šest sanitek a čtyři dodávky plné agentů nejrůznějších zásahových skupin. Teoreticky měl být *Drak z Fu-čou* po připlutí do přístavu již dávno pod kontrolou posádky pobřežního člunu *Evan Brigant* a Duch i jeho pomocník zajati. Mezi dobou, kdy Duch poprvé zahlédne kutr pobřežní hlídky, a dobou zásahu amerických námořníků však existovalo určité časové rozpětí – možná až plných čtyřicet minut. Duch a jeho *pang-šou* tak měli spoustu času převléci se za přistěhovalce a ukrýt veškeré zbraně, což hadí hlavy dělaly velmi často. Nebylo tedy vůbec jisté, že se pobřežní hlídce podaří všechny přistěhovalce účinně prohledat ještě před připlutím lodi sem do přístavu, a nedalo se vyloučit, že se hadí hlava a její pomocníci pokusí prostřílet na svobodu.

Sachsové přitom hrozilo největší nebezpečí. Jejím úkolem totiž bylo „projít v roštu“ celou loď – prohledat ji a shromáždit veškeré důkazy, které by mohly Ducha usvědčit z nejrůznějších obvinění, a případně i nalézt stopy vedoucí k jeho spojencům. Pokud by takový ohledávač procházel místo činu, na němž bylo například nalezeno mrtvé tělo nebo se stala loupež a pachatel z něj již dávno uprchl, hrozilo mu relativně malé nebezpečí. Pokud se však ohledání týkalo místa, kde se jen krátce předtím uskutečnila velká zatýkácí operace zahrnující neznámý počet pachatelů, jejichž vzhled navíc nebyl dobře znám, pak mohlo být riziko značné – obzvláště v případě pašeráků lidí, kteří měli snadný přístup ke špičkovým zbraním.

Sachsové zazvonil mobilní telefon, a tak se posadila na přílehavé sedadlo chevroletu a přijala hovor.

Ve sluchátku se ozval Rhyme.

„Jsme všichni na místě,“ oznámila mu.

„Myslíme si, že se na nás chystají, Sachsová,“ řekl Rhyme. „*Drak* odbočil k pevnině. Pobřežní člun u něj bude dřív, než stačí dorazit na břeh, ale máme dojem, že se Duch připravuje na souboj.“

Sachsová pomyslela na všechny ty nebohé lidi na palubě.

Když se Rhyme odmlčel, zeptala se: „Volala ti?“

Rhyme na chvíli zaváhal a pak řekl: „Ano. Asi před deseti minutami. Příští týden mají skulinu v manhattanské nemocnici. S podrobnostmi se mi ještě ozve.“

„Jo jo,“ řekla Sachsová.

Zmíněnou osobou byla doktorka Cheryl Weaverová, renomovaná neurochirurgka, která přijela do New Yorku ze Severní Karolíny, aby jeden semestr přednášela v Manhattanské fakultní nemocnici. Slovem „skulina“ pak Rhyme mínil volný termín pro experimentální chirurgický zákrok, který hodlal podstoupit – pro operaci, jež mohla zmírnit jeho tělesné postižení.

Pro operaci, kterou Sachsová neschvalovala.

„Já bych tam povolal další sanitky,“ konstatoval Rhyme. Nyní hovořil úsečným tónem – neměl rád, když se do pracovních záležitostí míchala osobní témata.

„Postarám se o to.“

„Ještě se ti ozvu, Sachsová.“

Telefon oněměl.

Sachsová proběhla plískanicí k jednomu z příslušníků suffolkské okresní policie a zajistila u něj lékařské posily. Nato se vrátila do chevroletu, posadila se na sedadlo s oválným opěradlem a naslouchala bubnování silného deště na čelním skle a plátěné střeše. Ve vlhkém vzduchu voněl interiér auta plastem, benzinem a starými koberci.

Myšlenky na Rhymovu operaci ji zavedly k jejímu nedávnému rozhovoru s jiným lékařem – s doktorem, který neměl s Rhymovou operací míchy vůbec nic společného. Sachsová si nepřála, aby její myšlenky zabloudily právě tímto směrem, ale stalo se.

Před dvěma týdny stála Amélie Sachsová před automatem na kávu v nemocniční čekárně – kousek od vyšetřovny, v níž právě pobýval Lincoln Rhyme. Ještě nyní si Amélie dobře vzpomínala, jak na podlahu ze zelených kachlíček dopadalo neúprosné červencové slunce. Tehdy k ní náhle přistoupil muž v bílém plášti a oslovil ji s mrazivou vážností: „Á, paní Sachsová. Tady jste.“

„Dobrý den, doktore.“

„Právě jsem mluvil s lékařkou Lincolnu Rhyma.“

„Ano?“

„Musím s vámi o něčem hovořit.“

Sachsově se rozbušilo srdce. „Tváříte se, jako by to byla špatná zpráva, doktore.“

„Co kdybychom se posadili třeba tamhle do rohu?“ zeptal se doktor a tvářil se přitom více jako ředitel pohřební služby než jako lékař.

„Zůstaneme tady,“ řekla Sachsová rozhodně. „Povězte mi to. A řekněte mi to bez obalu.“

Se Sachsovou nyní zacloumal prudký poryv větru. Znovu se zadívala na přístaviště – na dlouhé molo, u něhož měl zakotvit *Drak z Fu-čou*.

Špatná zpráva...

Povězte mi to. A řekněte mi to bez obalu...

Přepnula vysílačku na bezpečnou frekvenci pobřežní hlídky – ne aby se dozvěděla, co nového se děje s *Drakem*, nýbrž aby vypudila myšlenky z oné neskutečně přesvětlené nemocniční čekárny.

„Jak daleko jsme od pevniny?“ zeptal se Duch dvou zbývajících členů posádky na můstku.

„Kilometr a půl, možná méně.“ Štíhlý muž za kormidlem se rychle podíval na Ducha. „Otočíme se těsně před mělčinou a pokusíme se dorazit k přístavu.“

Duch se zahleděl před sebe. Loď se právě ocitla na vrcholku další vlny, a tak Duch nakrátko spatřil světle šedou linii pobřeží. „Plujte stále v kurzu,“ poručil. „Za chvíli se vrátím.“

Napnul svaly a vyrazil ven. Vítr s deštěm mu bičovaly tvář, ale Duch se vytrvale prodíral na kontejnerovou palubu a pak na palubu pod ní. Nakonec dorazil ke kovovým dveřím, které vedly do lodního prostoru. Vešel dovnitř a zadíval se na prasátka. Jejich obličeje se k němu obrátily a zračila se v nich směsice strachu a trýzně. Žalostně vyhlížející muži, otrhané ženy, špinavé děti – a dokonce i pár tupých děvčat. Proč se jejich připitomělé rodiny obtěžují tahat s sebou i je?

„Co se děje?“ zeptal se kapitán Sen. „Už je ten člun vidět?“

Duch neodpověděl. Prohlížel si prasátka a hledal mezi nimi svého *pang-šou*. Nikde ho však nespatriřil, a tak se vztekle otočil zpátky.

„Počkejte!“ zavolal na něj kapitán.

Duch vyšel ven a zavřel za sebou dveře. „*Pang-šou!*“ rozkřikl se.

Nikdo se mu neozval a Duch se neobtěžoval zavolat podruhé. Přišrouboval petlice na dveřích lodního prostoru, aby se nedaly otevřít zevnitř, a spěšně vyrazil do své kajuty, která se nacházela na stejné palubě jako můstek. Během chůze po schodech vytáhl z kapsy otlučenou krabičku z černého plastu, která vypadala jako otevírač garážových dveří jeho luxusního domu v Sia-menu.

Otevřel krabičku, zmáčkl jeden knoflík a hned po něm druhý. Rádiový signál si proklestil cestu o dvě paluby níže až k jutovému pytlí, který Duch umístil do lodního prostoru na zádi, těsně pod čáru ponoru. Signál uzavřel elektrický obvod a vyslal elektrický výboj z devítivoltové baterie do rozbušky umístěné ve dvou kilogramech výbušniny Composition 4.

Detonace byla obrovská, daleko silnější, než Duch očekával. Do vzduchu vychrstlo neskutečné množství zpěněné vody, jejíž výška hravě přesáhla nejvyšší vlny.

Ducha samotného odmrštila exploze ze schodiště na hlavní palubu. Dopadl na bok a zůstal omráčeně ležet.

Příliš mnoho! uvědomil si. Nastražil příliš mnoho výbušniny. Loď se již nyní začínala naklánět na bok, jak do otvoru v trupu proudila mořská voda. Duch předpokládal, že potrvá nejméně půl hodiny, než se loď potopí. Nyní se však zdálo, že půjde ke dnu za pouhých pár minut. Pohlédl směrem k můstkové palubě s malou kajutou, kde se nacházely všechny jeho peníze a zbraně, a pak se ještě jednou rozhlédl po ostatních palubách, zda neuvidí *pang-šou*. Jako by se však po něm země slehla. Na další hledání již nebyl čas. Duch se postavil, doškrábal se po naklánějící se palubě k nejbližšímu záchrannému člunu a začal odmotávat zajišťovací lana.

Drak se znovu zhoupl a naklonil se ještě více na stranu.

KAPITOLA 4

Ten zvuk byl ohlušující. Stovka bucharů na kusu železa.

Téměř všichni přistěhovalci byli rázem odhozeni na chladnou a vlhkou podlahu. Sam Chang se vyškrábal na nohy a zvedl nejmladšího syna, který dopadl do louže mazlavé vody. Hned poté pomohl vstát manželce a starému otci.

„Co se stalo?“ křikl na kapitána Sena, který si prodíral cestu zpanikařeným davem ke dveřím vedoucím na palubu. „Najeli jsme na skálu?“

„Ne, na žádnou skálu,“ zavolal kapitán. „Moře je tady třicet metrů hluboké. Buďte Duch vyhodil loď do vzduchu, anebo po nás střílí pobřežní hlídka. Nevím.“

„Co se děje?“ vyptával se zděšený muž, který seděl vedle Changa. Byl otcem rodiny, jež si v lodním prostoru našla místo hned vedle Changových, a jmenoval se Wu Čchi-čchen. Jeho manželka ležela netečně na nedalekém kavalci. Během celé plavby trpěla horečkami a upadala do letargie, takže nyní sotva vnímala výbuch a zmatek kolem sebe. „Co se děje?“ opakoval Wu vysokým hlasem.

„Potápíme se!“ vykřikl kapitán a s dalšími členy posádky se pokusil otevřít petlice dveří. Ty se ani nepohnuly. „Zaklíní je!“

Někteří přistěhovalci, muži i ženy, začali naříkat a kolébat se tam a zpátky. Děti stály zmrtvělé strachem a po špinavých tvářích jim kanuly slzy. Sam Chang a několik dalších lidí se

připojili ke kapitánovi a usilovně tahali za petlice. Těžké kovové pruty se však nepohnuly ani o milimetr.

Chang si všiml, že na podlaze stojí kufr. Ten se však vzápětí pomalu překlopil na bok a s hlasitým cáknutím dopadl na podlahu; *Drak* se ostře nakláněl. Skrz švy v kovových plátech pronikala do prostoru chladná mořská voda. Louže, do níž spadl Changův syn, byla nyní již půl metru hluboká. Několik lidí sklouzlo do prohlubujících se tůní v nejnižše položených výčnělcích, které se rychle plnily odpadky, zavazadly, jídlem, umělohmotnými kelímky a novinami. Všichni křičeli a plácali kolem sebe rukama.

Zoufalí muži, ženy a děti marně bouchali kusy zavazadel do kovových stěn ve snaze je prolomit, choulili se jeden ke druhému, vzlykali, křičeli o pomoc, modlili se... Žena se zjizveným obličejem svírala svou malou dcerku naprosto stejně, jako k sobě holčička tiskla špinavou žlutou hračku Pokémona. Obě vzlykaly.

Zatuchlý vzduch v lodním prostoru prořezávalo silné skřípění umírající lodi a zkažená hnědá voda uvnitř byla stále hlubší.

Muži, kteří u dveří zápolili s petlicemi, však nedosáhli žádného pokroku. Chang si odhrnul vlasy z očí. „Tohle nepůjde,“ řekl kapitánovi. „Musíme se dostat ven jinudy.“

„Na podlaze v zadní části je přístupový panel,“ odvětil kapitán Sen. „Vede do strojovny. Ale jestli se trup protrhl právě tam, nedokážeme ho otevřít. Bude tam příliš velký tlak...“

„Kde to je?“ naléhal Chang.

Kapitán ukázal na malé dveře zajištěné čtyřmi šrouby. Otvor byl tak malý, že jím mohla projít vždy jen jedna osoba. Sen s Changem k němu vyrazili a úporně se snažili udržet vzpřímený postoj i přes ostře nakloněnou podlahu. Šlachovitý Wu Čchi-čchen pomohl nemocné manželce na nohy – žena se trásla zimnicí. Chang se sklonil ke své ženě a řekl pevným hlasem:

„Poslouchej mě. Budeš držet naši rodinu pohromadě. Drž se blízko mě tam u těch dveří.“

„Ano, muži.“

Chang zamířil za kapitánem k přístupovým dveřím a pomocí Senova vystřelovacího nože se oběma mužům podařilo odstranit šrouby. Chang silně zatlačil do dveří, které se bez většího odporu propadly do prostoru pod nimi. Voda pronikala i do strojovny, ale nedosahovala zde takové hloubky jako v lodním prostoru. Chang v ní zahlédl strmé schody vedoucí na hlavní palubu.

Ozvalo se ječení a křik, když imigranti spatřili otevřený průchod ven. V panice vyrazili kupředu a přimáčkli přitom některé cestující na kovové zdi. Chang ušetřil dvěma mužům silnou ránu pěstí. „Ne!“ vykřikl. „Jeden po druhém, jinak všichni zemřeme.“

Několik dalších mužů se se zoufalstvím v očích vyřítilo proti Changovi. V tu chvíli se k nim však obrátil kapitán a zamával před sebou nožem. Muži ustoupili. Kapitán Sen s Changem se postavili vedle sebe čelem k davu. „Jeden po druhém,“ zopakoval kapitán. „Do strojovny a pak po žebříku nahoru. Na palubě jsou záchranné čluny.“ Pokynul přistěhovalcům, kteří stáli nejbližší u dveří, a ti se vyplížili ven. Jako první lezl John Sung – lékař a disident, s nímž Chang během plavby několikrát hovořil. Sung se za dveřmi zastavil a přikrčil se, aby mohl pomoci ostatním. Hned za ním vylezl mladý manželský pár a rychle pelášil k žebříku.

Kapitán zachytil Changův pohled a přikývl. „Běžte!“

Chang pokynul svému otci Čchangovi Ťie-čch' a starý muž prolezl otvorem, přičemž ho John Sung pevně držel za rameno. Následovali Changovi synové: dospívající William a osmiletý Ronald. Za nimi byla na řadě Changova žena. Chang prošel otvorem jako poslední, ukázal své rodině k žebříku a sám zůstal u dveří, aby pomohl Sungovi s ostatními.

Následovala Wuova rodina: Čchi-čchen, jeho nemocná žena, dospívající dcera a malý syn.

Chang se natáhl do lodního prostoru, aby podal ruku dalšímu imigrantovi, ale ke dveřím se právě hrnuli dva členové posádky. Kapitán Sen se po nich natáhl, aby je zastavil. „Ještě pořád tady velím já,“ osopil se na ně. „*Drak* je moje loď. Pasažéři půjdou první.“

„Pasažéři? Ty idiote, vždyť je to dobytek!“ vykřikl jeden z členů posádky, odstrčil na stranu zjizvenou matku s dcerkou a prolezl otvorem. Ostatní následovali ihned po něm, srazili Sunga na podlahu a vyrazili ke schodišti. Chang pomohl lékaři na nohy. „Nic mi není,“ vykřikl Sung, sevřel přívěsek, který nosil na krku, a mumlavě odříkal zkrácenou verzi modlitby. Chang zaslechl jméno Čchen-wu, boha severní oblohy a ochránce proti zločincům.

Loď se prudce zakymácela a začala se naklánět ještě rychleji. Otvorem silně fičel vzduch unikající z lodního prostoru, který se nyní bleskurychle plnil vodou. Křik imigrantů nabral srdceryvný nádech a záhy se smísil s dusivými zvuky. Loď jde ke dnu, pomyslel si Chang. Zbývá nám nanejvýš pár minut. Za sebou zaslechl syčivý, jiskřivý zvuk. Ohlédl se a viděl, jak voda proudí ze schodiště přímo na mohutné umazané motory. Jeden z nich se zastavil a ve strojovně pohasla světla. Netrvalo dlouho a utichl i druhý motor.

John Sung ztratil oporu, sklouzl po podlaze a narazil do stěny. „Rychle pryč!“ zavolal na něj Chang. „Tady už toho moc nenaděláme.“

Lékař přikývl, doškrábal se ke schodům a vylezl ven. Chang se však ještě jednou otočil ke dveřím, aby se pokusil zachránit alespoň jednoho nebo dva další cestující. Při pohledu, který se mu naskytl, se však celý otrásl a zvedl se mu žaludek: ze dveří proudila voda, z níž do strojovny vyčuhovaly čtyři paže a zoufale mávaly o pomoc. Chang popadl jednu mužskou ruku, ale

přistěhovalec byl tak pevně zaklíněn mezi ostatní, že se nedal vytáhnout ven. Paže se ještě jednou zachvěla a pak už Chang cítil, jak její prsty ochabují. Skrz vodní clonu, která nyní bublavě proudila do strojovny, zahlédl Chang nakrátko obličej kapitána Sena. Chang na něj kývl, aby se pokusil vyškrábat ven, ale kapitán vzápětí zmizel v černé prázdnotě lodního prostoru. O několik vteřin později však lysý kapitán opět připlaval ke dveřím a prostrčil cosi přes proud vsudypřítomné mořské vody Changovi.

Co to je?

Chang se chytil trubky, aby nesklouzl do zpěněné vody, a natáhl se pro předmět, který mu kapitán podával. Sevřel svalnaté prsty kolem jakési látky a prudce zatáhl. Bylo to malé dítě, dcera zjizvené ženy, která se nakrátko objevila u dveří mezi prořídlym lesem bezvládných rukou. Holčička se dusila, ale byla při vědomí. Chang si batole pevně přitiskl na prsa a pak se pustil trubky. Sklouzl po vodě ke stěně a doplaval ke schodišti, kde se prodral skrz ledovou kaskádu o palubu výše.

Pohled, jenž se mu nabídl, mu vyrazil dech. Zád' lodi již byla sotva nad vodou a šedé zvířené vlny pokrývaly polovinu paluby. Wu Čchi-čchen a Changův otec se syny se právě snažili odvázat velký oranžový nafukovací člun upevněný na zádi. Člun již plaval na vodě, ale pokud by nebyl včas odvázan, potápějící se loď by ho zakrátko strhla s sebou. Chang klopýtavě vyrazil kupředu, podal dítě manželce a začal ostatním pomáhat odmotat lano. Uzel, který zajišťoval člun, se však brzy ocitl ve vlnách. Chang se ponořil pod hladinu a bezvýsledně tahal za konopný uzel. Svaly se mu napínaly úsilím, ale vše bylo marné. Vtom se vedle něj objevila ruka. Jeho syn William mu podával dlouhý a ostrý nůž, který pravděpodobně našel na palubě. Chang si ho vzal a přerézával lano tak dlouho, až konečně povolilo.

Chang se synem se poté vynořili nad hladinu a zadýchaně pomohli nasednout do člunu své rodině, Wuovým, Johnu

Sungovi a ještě jednomu páru. Mohutné vlny vzápětí odnesly člun daleko od potápějící se lodi.

Chang se obrátil k lodnímu motoru. Zatáhl za lanko, ale motor nenaskočil. Bylo však nezbytně nutné, aby motor okamžitě nastartoval, neboť bez jeho pomoci by moře za pár vteřin člun převrhlo. Chang tedy začal zběsile cukat lankem a motor se konečně probudil k životu.

Chang se usadil v zadní části člunu a rychle nasměroval malé plavidlo do vln. Člun se kolébal sem a tam, ale nezvrhl se. Chang přidal rychlost, opatrně opsal s člunem kruh a zamířil přes mlhu a déšť zpátky ke zmírající lodi.

„Kam jedete?“ zeptal se Wu.

„Za ostatními,“ křikl Chang. „Musíme najít ostatní. Někteří by ještě mohli být –“

V tom okamžiku prosvištěla necelý metr od nich kulka.

Duch byl bez sebe vzteky.

Stál na přídi potápějícího se *Draka z Fu-čou*, držel ruku na návlečném laně předního záchranného člunu a ohlížel se za sebe na moře, kde v dálce asi padesáti metrů právě zahlédl několik *zasraných* prasátek, kterým se podařilo uprchnout.

Znovu vystřelil z pistole a znovu minul. Vzhledem k rozbouřenému moři byla přesná střelba na takovou vzdálenost prakticky nemožná. Duch se zamračil vztekem, když jeho cíle domaněvrovaly za *Draku*, mimo jeho dohled. Odhadl vzdálenost na můstkovou palubu, kde se nacházela jeho kajuta se samopalem a penězi – více než sto tisíci v jednobarevné hotovosti. Na okamžik přemýšlel, zda by stihl dorazit do kajuty včas.

V tu chvíli se jakoby na povel vyvalilo z trupu *Draka* obrovské množství zpěněné směsice vzduchu a vody, loď se začala potápět ještě rychleji a ještě více se naklonila na bok.

Ztráta peněz a osobních věcí Ducha mrzela, ale za jeho život rozhodně nestála. Nastoupil tedy do člunu a odrazil se veslem

od lodi. Zadíval se na moře kolem sebe a usilovně se snažil zahlédnout něco skrz mlhu a déšť. Na hladině poskakovaly dvě hlavy a dvojice paží s panicky roztaženými prsty na něj zběsile mávala.

„Tady, tady!“ vykřikl Duch. „Zachráním vás!“ Muži se k němu otočili a prudce kopali nohama, aby se dostali co nejvíce nad hladinu a Duch je dobře viděl. Byli to dva členové posádky – ti, kteří s ním zůstali na můstku. Duch znovu zvedl automatickou pistoli Model 51, kterou používala čínská armáda, a dvěma výstřely je oba zabil.

Nastartoval přívěsný motor, vyrazil do vln a naposledy se rozhlédl, zda někde neuvidí svého *pang-šou*. Nikde však po něm nenašel ani stopy. Jeho pomocník byl sice nelítostný zabiják a při přestřelkách se choval naprosto neohroženě, ale když ho někdo vytrhl z důvěrně známého prostředí, dokázal se změnit v úplného pitomce. Pravděpodobně spadl do vody a utonul, protože neodhodil těžkou pistoli a municí. Jenže Duch se teď musel postarat o jiné věci. Nasměroval člun k místu, kde naposledy spatřil prasátka, a vybudil motor naplno.

Nebyl čas hledat záchrannou vestu.

Nebyl čas na nic.

Krátce poté, co exploze roztránila zrezivělý trup *Draka* z *Fu-čou* a srazila Sonnyho Li na břicho, se loď začala naklánět. Náhle se k němu nahrnula voda a nelítostně ho začala stahovat do oceánu. Netrvalo dlouho a Li zjistil, že se již nedrží boku lodi, nýbrž že se ocitl samotný a bezmocný ve zběsilých vodních kopcích.

Deset posraných soudců pekla, pomyslel si hořce v angličtině.

Voda byla chladná, těžká a odporně slaná. Vlny ho obrátily na záda, vyzvedly ho vysoko do vzduchu a přelily se přes něj. Li však začal prudce kopat a podařilo se mu vyplavat na hladinu.

Rozhlédl se, zda někde neuvidí Ducha, ale v zamženém vzduchu a bodajícím dešti nikoho nespatriil. Nechtěně si lokl ohavně chutnající vody a začal kašlat a lapat po dechu. Denodenně vykouřil tři balíčky cigaret a vypil několik litrů piva *Tsing-dao* a *mao-tchaj*, takže mu zakrátko došel dech a jeho málo používané svaly na nohou se začaly kroutit bolestivou křečí.

Neochotně si sáhl k opasku a vytasil automatickou pistoli. Upustil ji do vln a pistole začala rychle klesat ke dnu. Totéž pak učinil se třemi zásobníky nábojů v zadní kapse. Nyní se mu plavalo o něco lépe, ale rozhodně to nestačilo. Potřeboval záchrannou vestu – cokoliv, co by plavalo na vodě, cokoliv, co by mu pomohlo v trýznivém úsilí udržet se na hladině.

Náhle se mu zdálo, že zaslechl zvuk lodního motoru, a tak se co nejvíce otočil jeho směrem. Třicet metrů od něj plaval na vodě oranžový záchranný člun. Li zvedl ruku, ale právě když se nadechoval, vchrstla mu do tváře další vlna. Liovy plíce se naplnily štiplavou vodou.

Spalující bolest na prsou.

Vzduch... Potřebuju vzduch.

Vtom do něj narazila další vlna. Li se ponořil pod hladinu, kam ho stahovaly neskutečně mocné svaly fádne šedivé vody. Pohlédl si na ruce. Proč se nehýbou?

Pádлуй, kopej! Nenech se tím mořem vcucnout!

Li se opět pokusil vyplavat na hladinu.

Nenech...

Znovu vdechl vodu.

Nenech se...

Před očima se mu začaly objevovat černé mžitky.

Deset soudců pekla...

No, pomyslel si Li, zdá se, že se s nimi už brzy setkám.

KAPITOLA 5

Bylo jich asi dvanáct a leželi mu u nohou v chladné polévce na dně záchranného člunu sevřeného mezi vodními horstvy dole a drásavým deštěm nahoře. Jejich ruce se zoufale držely lana táhnoucího se po obvodu oranžového člunu.

Sam Chang, zdráhavý kapitán tohoto křehkého plavidla, si prohlédl jednotlivé pasažéry. V zadní části člunu se kolem něj choulily dvě rodiny – jeho a Wuova. Vpředu seděl doktor John Sung a dva další lidé, kterým se podařilo uniknout z lodního prostoru a jež znal Chang pouze křestními jmény: Čchao-chua a jeho žena Rose.

Těsně nad nimi se rozprskla vlna a ještě více zmáčela nešťastné cestující. Changova žena Mej-mej si svlékla svetr a zahalila do něj drobounkou dceru zjizvené ženy. Chang si s bolestí v duši vzpomněl, že se holčička jmenuje Pcho-ji, což znamená Drahocenné dítě – dívka se během plavby stala jakýmsi jejich talismanem, který má nosit štěstí.

„Plavte!“ vykřikl Wu. „Plavte ke břehu.“

„Musíme najít ostatní.“

„On po nás střílí!“

Chang se podíval na kypící moře. Duch však nikde v dohledu nebyl.

„Již brzy vyrazíme. Ale nejdřív musíme zachránit všechny, kteří se ještě zachránit dají. Hledejte je!“

Sedmnáctiletý William se vyškrábal na kolena a přimhouřil oči před ostrou vodní sprškou. Wuova dospívající dcera učinila totéž.

Wu cosi zakřičel, ale hlavu měl odvrácenou, takže ho Chang neslyšel.

Chang nyní propletl ruku kolem lana, prudce se odrazil nohama od držáku vesla, zapřel se a s vypětím všech sil se pokusil opsat s člunem kruh kolem *Draka z Fu-čou*, jehož záď se nyní tyčila asi dvacet metrů od nich. Loď však stále sklouzávala níže a níže pod hladinu, přičemž z ní čas od času vystřelil vysoký gejzír zpěněné vody, jak ze štěrbin v lodních okéncích nebo poklopech prudce unikal vzduch. V okolí se pravidelně rozléhalo skučení připomínající řev bolestivě zraněného zvířete.

„Tam!“ vykřikl William. „Myslím, že někoho vidím.“

„Ne!“ zvolal Wu Čchi-čchen. „Musíme odtud! Na co ještě čekáte?“

William ukazoval do vodní masy. „Ano, otče. Tam!“

Chang zahlédl asi deset metrů od člunu kus čehosi tmavého a vedle toho mnohem menší bílý kus. Snad to byla čísi hlava a ruka.

„Nechte je být!“ volal stále Wu. „Uvidí nás Duch! Zastřelí nás!“

Chang si ho však nevšímal a nasměroval člun k oběma kusům, z nichž se po chvíli skutečně vyklubal muž. Byl bledý a zjevně se dusil. Plácal rukama do vzduchu a v obličeji měl ve-psánu hrůzu. Chang si vzpomněl, že se jmenuje Sonny Li. A že zatímco většina imigrantů trávila čas na palubě rozhovory a vzájemným předcítáním, několik mužů, kteří cestovali bez rodin, se od nich drželo stranou. Li patřil k nim. Bylo na něm cosi zlověstného. Během celé plavby sedával o samotě, tvářil se mrzutě a čas od času zpražil pohledem děti, které kolem něj tropily rámus. Častokrát se také nepozorovaně vyplížil na palubu, což Duch imigrantům přísně zakázal. A když už se občas

rozhovořil, až příliš živě se vyptával, co jednotlivé rodiny plánují v New Yorku dělat a kde hodlají bydlet – což byly otázky, o nichž se moudří nezákonní přistěhovalci raději s nikým nebavili.

Přesto byl Li lidská bytost, která zoufale potřebovala pomoc, a Chang byl odhodlán se ho pokusit zachránit.

Muže však vzápětí pohltila vlna.

„Nechte ho být!“ zašeptal Wu vztekle. „Je po něm.“

Z přední části člunu se ozval hlas mladé Rose: „Prosím, pojďme už!“

Chang nasměroval člun na velkou vlnu, aby se nepřevrhl. Když opět nabrali stabilitu, zahlédl Chang v asi padesátimetrové vzdálenosti oranžový záblesk, který stoupal a klesal. Byl to Duchův člun. Hadí hlava vyrazila jejich směrem. Mezi oběma plavidly poté vyrostla vlna a posádky se nakrátko vzájemně ztratily z dohledu.

Chang přidal plyn a obrátil se k tonoucímu muži. „Dolů, všichni dolů!“

Jakmile dorazil k Liovi, rychle nastavil zpětný chod, naklonil se přes tlustý gumový okraj, popadl přistěhovalce za rameno a vytáhl ho do člunu, kde se Li zhroutil na dno a prudce se rozkašlal. Další výstřel. Nedaleko od nich vystříkla do vzduchu tenká sprška vody, ale to už Chang vyrazil s člunem kolem *Draka* a znovu zmizel Duchovi z dohledu.

Duchova pozornost se nyní na okamžik odvrátila od jejich člunu, neboť hadí hlava spatřila ve vodě dva další lidi – členy posádky, kteří se houpali na hladině v oranžových záchranných vestách asi dvacet až třicet metrů od zabijáka. Duch přidal plyn a plnou parou vyrazil k oběma mužům.

Muži brzy pochopili, že je hadí hlava má v úmyslu zabít, a tak začali zoufale mávat rukama na Chang a zběsile šlapat vodu pryč od Duchova člunu. Chang odhadl jejich vzdálenost a snažil se posoudit, jestli se k nim stihne vrátit, než se hadí

hlava přiblíží natolik, aby mohla přesně zamířit. Vzhledem k mlze a dešti – a především k převalujícím se vlnám – by byla přesná střelba pro Ducha obtížná. Ano, Chang nabyl přesvědčení, že to dokáže. Opět přidal plyn.

Náhle se mu u ucha ozval hlas: „Ne. Je čas odjet.“

Byl to jeho stařícký otec Čchang Ťie-čch'. Dokázal se vyškrábat na kolena a nyní se skláněl těsně u svého syna. „Odvez svou rodinu do bezpečí.“

Chang přikývl. „Ano, *papa*,“ řekl a použil přitom citově zabarvený čínský výraz pro otce. Otočil člun kolmo k pobřeží a spustil motor naplno.

O minutku později se vzduchem rozlehl praskavý výstřel a po něm další, když hadí hlava zavraždila oba členy posádky. Duše Sama Changa se při oněch zvucích rozplakala zděšením. Odpusťte mi, prosil v duchu námořníky. Odpusťte.

Když se ohlédl, spatřil v mlze rozmazaný oranžový objekt: opět se k nim blížil Duchův člun. Sam Chang pocítil v kostech zoufalství, přestože jako čínský disident byl na strach uvyklý. V Čínské lidové republice však byl strach něčím jiným: jakýmsi zákeřným neklidem, s nímž se člověk postupně naučil žít a který neměl nic společného s tím, co Chang prožíval nyní – s živočišnou hrůzou pramenící z pohledu na šíleného zabijáka, jenž pronásleduje vaši milovanou rodinu a souputníky.

„Držte se dole! Všichni se držte dole!“ Chang se úporně soustředil, aby udržel člun v rovnováze a přitom s ním co nejrychleji uháněl k pobřeží.

Další výstřel. Kulka plácla do mořské hladiny opodál. Kdyby Duch trefil gumovou stěnu člunu, byli by za pár minut pod vodou.

Vtom se vzduchem rozlehlo obrovské, neskutečné kvílení. *Drak z Fu-čou* se zcela obrátil na bok a zmizel pod hladinou. Na jeho místě vyrostla mohutná hora vody vytlačené klesajícím trupem a šířila se do prostoru jako tlaková vlna po výbu-

chu bomby. Člun imigrantů již byl příliš daleko, aby ho vlna stačila dosáhnout, ale Duchovo plavidlo z jejích chapadel neuniklo. Duch se ohlédl a viděl, že se k němu blíží vysoká vodní hradba. Odvrátil se a za okamžik zmizel z dohledu.

Přestože byl Sam Chang univerzitním profesorem, umělcem a politickým aktivistou, byl zároveň – stejně jako mnoho dalších Číňanů – vnímavější vůči spiritualitě a zlým předzvěstem než jakýkoliv západní intelektuál. Na chvíli ho napadlo, že bohyně milosrdenství Kuan-jin zakročila v jejich prospěch a vyslala Ducha do hlubin smrti.

O chvíli později však John Sung, který seděl obrácen tváří dozadu, vykřikl: „Pořád tam je! Blíží se! Duch se k nám blíží.“

Kuan-jin se tedy právě angažuje někde jinde, pomyslel si Sam Chang hořce. Pokud vůbec přežijeme, budeme se muset protlouci sami. Upravil kurz směrem k pevnině a vyrazil pryč od bezvládných mrtvých těl a trosek, které připomínaly plovací rakve kapitána Sena, jeho posádky a mnoha pasažérů, s nimiž se Chang za poslední týdny spřátelil.

„On tu loď potopil.“

„Kristepane,“ zašeptal Lon Sellitto a upustil telefon od ucha.

„Cože?“ zeptal se šokovaný Harold Peabody. Zvedl otloupanou ruku k těžkopádným brýlím a sundal si je. „On ji poslal ke dnu?“

Detektiv chmurně přikývl.

„Panebože, ne,“ utrousil Dellray.

Lincoln Rhyme otočil hlavu – jednu z mála pohyblivých částí své tělesné schránky – k podsaditému policistovi. Jeho zpráva ho šokovala a cítil, jak mu celým tělem projíždí horká vlna – od krku dolů se však pochopitelně jednalo o ryze emocionální reakci.

Dellray přestal přecházet po místnosti a Peabody s Coem na sebe vytřeštili oči. Sellitto sklopil zrak ke žlutým parketám,

znovu se zaposlouchal do telefonu a pak zvedl hlavu. „Ježíši, Linku, ta loď je v tahu. A s ní i všichni na palubě.“

Ach ne...

„Pobřežní hlídka neví, co se přesně stalo, ale zachytila podvodní výbuch a o deset minut později zmizel *Drak* z radaru.“

„Co oběti?“ zeptal se Dellray.

„Nemají tušení. Jejich kutr je stále hezkých pár kilometrů od místa neštěstí. Navíc ani neznají přesné souřadnice – nikdo na palubě *Draka* nevyslal žádné tísňové signály.“

Rhyme se zadíval na mapu Long Islandu, na jeho východní cíp, který se štěpil jako rybí ocas. Upřeně hleděl na červenou vlaječku, která označovala přibližnou polohu *Draka* z *Fu-čou*. „Jak daleko jsou od pobřeží?“

„Asi kilometr a půl.“

Rhymova bleskurychlá mysl již dříve vypracovala asi šest nejlogičtějších scénářů vývoje událostí, jež mohly nastat po zadržení *Draka* z *Fu-čou* pobřežní hlídkou – některé byly optimistické, jiné počítaly se zraněnými a zemřelými. Zatýkáni nebezpečného zločince bylo vždy jistou formou kompromisu, u něhož se rizika dala minimalizovat, ale nikdy ne zcela vyloučit. Ovšem utopit všechny lidi na palubě? Všechny rodiny a děti? Ne, *taková* varianta by Rhyma nikdy nenapadla.

Kristepane, vždyť on si tady spokojeně hověl v luxusní posteli za tři tisíce dolarů a poslouchal, jak mu agenti INS líčí své malicherné problémy s nalezením Ducha, jako by to byla jenom zábavná hra na nějakém večírku. Potom rychle učinil jednoduché závěry, nevrle jim sdělil výsledek a nechal celou záležitost plavat – neobtěžoval se přemýšlet o krok dopředu, nenapadlo ho, že imigrantům může hrozit tak strašlivé nebezpečí.

Nezákonným přistěhovalcům se říká ‚zmizelí‘ – pokud se pokusí hádít hlavu podvést, jsou zavražděni. Pokud si stěžují, jsou zavražděni. Jednoduše navždycky zmizí.

Lincoln Rhyme měl na sebe vztek. Věděl, jak nebezpečný Duch je; měl předpokládat jeho příští vražedný tah. Na chvíli zavřel oči a pokusil se to obrovské břímě uložit kamsi hluboko do duše. Opust' své mrtvé, říkával často sobě i ohledávacům místa činu, kteří pro něj kdy pracovali, a tento příkaz si v duchu zopakoval i nyní. Tyto mrtvé však dost dobře opustit nedokázal, *tyto* nebohé mrtvé ne. Potopení *Draka* bylo něčím úplně jiným. Tito mrtví nebyli pouhými oběťmi na místě činu, jejichž skelné pohledy a toporně otevřená ústa se člověk naučí za léta praxe pouštět z hlavy. Toto byly celé rodiny, které zemřely jen *kvůli* němu.

Rhyme si myslel, že jakmile pobřežní stráž ve spolupráci s policií zadrží *Draka*, zatkne Ducha a ohledá místo činu, jeho role v případě bude u konce a on se opět vrátí k přípravám na chirurgický zákrok. Nyní však věděl, že od tohoto případu nemůže odejít. Lovec uvnitř něj musel toho člověka najít a vydat ho spravedlnosti.

Dellrayovi zazvonil telefon, vychrtlý agent přijal hovor a po stručné výměně argumentů dlouhým ukazováčkem zavěsil.

„Takže věci se mají takhlenc. Pobřežní hlídka myslí, že ke břehu si to drkotají dva záchranné čluny s motorama.“ Odkráčel k mapě a ukázal na příslušné místo. „Nejspíš někde tady u Eastonu, což je mrňavé městečko na silnici do Orient Pointu. Kvůli té slotě nemůžou odlepit od země vrtulník, ale posílají tam pár člunů, aby hledaly případné živé. A my zatím pošlem své lidi do Port Jeffersonu – na místo, kde se ty záchranné čluny nejspíš vylodí.“

Alan Coe si prohrábl rezavé vlasy, které byly jen o odstín světlejší než vlasy Amélie Sachsové, a řekl Peabodymu: „Chci tam jet.“

Inspektor INS však rázně odpověděl: „Od personálních rozhodnutí tady já nejsem.“ Což byla nepřilíš jemná narážka na skutečnost, že celou operaci koordinoval Dellray a FBI,

a jedna z mnoha podobných uštěpačností, jichž si oba agenti vyměnili za posledních pár dní hezkou řádku.

„Tak co říkáte, Frede?“ zeptal se Coe.

„Ne-é,“ odpověděl Dellray, který byl právě pohroužen do svých myšlenek.

„Ale já –“

Dellray energicky zavrtěl hlavou. „Tam toho moc nenaděláte, Coe. Jestli ho dopadnou, můžete ho vyslechnout v zadržovací vazbě. Tam si s ním brebentěte, co hrdlo ráčí. Ale teď máme na krku taktickou operaci a to není vaše specializace.“

Mladý agent sice poskytl FBI kvalitní informace o Duchovi, ale Rhymovi se přesto zdálo, že je s ním těžká spolupráce. Ještě teď byl našťvaný a mrzutý, protože nemohl být přítomen na palubě kutru, jenž měl Duchovu loď zadržet – což byla další slovní bitva, kterou s ním Dellray musel svést.

„Tohle jsou jen žvásty.“ Coe otráveně kecl na kancelářskou židli.

Dellray ponechal jeho poznámku bez odpovědi. Přičichl k nezapálené cigaretě, strčil si ji zpátky za ucho a přijal další hovor. Po chvíli zavěsil a řekl ostatním: „Snažíme se postavit zátarasy na menších silnicích vedoucích z oblasti – konkrétně se jedná o silnice 25, 48 a 84. Jenže je zrovna špička a nikdo nemá odvahu uzavřít taky Long Island Expressway a Sunrise Highway.“

„Můžeme zavolat výběrcím mytného u tunelu a mostů,“ navrhl Sellitto.

Dellray pokrčil rameny. „To je sice pravda, jenže to nestačí. Do prdele, jestli se nám ten kluk zdejchne do Čínský čtvrti, bude dost o držku ho najít. Je to jeho domácí půda. *Musíme* ho skřípnout už na pláži, jiná možnost není.“

„A kdy mají ty čluny dorazit ke břehu?“ zeptal se Rhyme.

„Odhadujou to tak na dvacet až pětadvacet minut. A naši lidi jsou osmdesát kilometrů od Eastonu.“

„Existuje *nějaký* způsob, jak tam někoho dostat dřív?“ zeptal se Peabody.

Rhyme chvíli přemítal a pak řekl do mikrofonu připevněnému k jeho invalidnímu vozíku: „Příkaz: telefon.“

V roce 1969 sloužil jako zaváděcí vozidlo při závodě 500 mil Indianopolis kabriolet Camaro Super Sport vyrobený automobilkou General Motors.

Firma GM zvolila pro tuto čestnou příležitost nejsilnější model své sportovní řady – Super Sport vybavený osmiválcovým turbomotorem o objemu 6500 kubických centimetrů a výkonu 375 koní. A pokud člověk do vozidla trochu hrábl – například odstranil tlumiče hluku, ochranný nátěr šasi nebo výztužné rámy a pohrál si s převody a hlavami válců –, dalo se z něj vymáčkout až 450 koňských sil.

Což bylo skvělé, když mělo rozjíždět slavné závody.

Ale příšerné, když se s ním měl člověk hnát prudkou bouřkou rychlostí 210 kilometrů za hodinu.

Amélie Sachsová bolestivě svírala artritickými prsty volant potažený kůží a řítila se po Long Island Expressway směrem na východ. Na palubní desce jí blikal modrý majáček – střecha kabrioletu není pro podobné vymoženosti nejvhodnějším místem –, díky němuž se mohla odvážně proplétat hustou dopravní špičkou.

Když jí Rhyme před pěti minutami zavolal a poručil jí, aby se sebrala a co nejrychleji uháněla do Eastonu, dohodli se, že Sachsová bude tvořit jednu polovinu předsunutého týmu, který – bude-li mu přát štěstí – by mohl dorazit ke břehu přibližně ve stejnou dobu jako Duch a případní zachránění imigranti. Druhou polovinu narychlo sestaveného týmu měl představovat mladý agent Speciální krizové jednotky ESU při newyorské policii, který teď seděl v autě vedle ní. Krizová jednotka se zabývala taktickými a zásahovými operacemi newyorské policie

a Sachsová – no, vlastně to byl Rhyme – usoudila, že jí možná přijde vhod podpora v podobě instrumentu, který nyní spočíval agentovi v klíně: samopalu Heckler & Koch MP5.

Několik kilometrů za nimi si lopotně klestil cestu bouřkou zbytek krizové jednotky, dodávka ohledávacího oddělení, šest příslušníků suffolkské okresní policie, sanitky a nejrůznější vozidla INS a FBI.

„Ehm,“ podotkl agent krizové jednotky. „Teda. To je...“

Byla to jeho reakce na praktickou ukázkou aquaplaningu.

Sachsová opět nevzrušeně získala kontrolu nad řízením a vzpomněla si, že kromě výše zmíněných úprav rovněž odstranila ocelové pláty za zadním dvousedadlem, vyměnila těžkou palivovou nádrž za palivový článek a nahradila rezervu soupravou na lepení duší. Camaro tak bylo o dvě stě padesát kilogramů lehčí, než když ho její otec v sedmdesátých letech kupoval. Teď by se mi trocha té zátěže hodila, pomyslela si Sachsová a vyrovnala další smyk.

„Dobrý, už je to v pohodě,“ poznamenal taktický agent, jehož naturelu očividně více vyhovovaly divoké přestřelky než rychlá jízda po široké Long Island Expressway.

V autě zazvonil telefon. Sachsová hrábla do přihrádky a zvedla ho.

„Poslyšte, slečno,“ zeptal se agent, „nepoužijete radši takovou tu hands-free sadu? Jen jsem si tak říkal, že by to mohlo být bezpečnější.“ A tato slova pronesl muž oblečený jako Robocop.

Sachsová se zasmála, strčila si do ucha sluchátko a přeřadila na vyšší rychlost.

„Jak to vypadá, Sachsová?“ zeptal se Rhyme.

„Dělám, co můžu. Jenomže za pár kilometrů už sjedeme na normální cesty. Takže možná budu muset zpomalit kvůli semaforům.“

„Možná?“ zamumlal zděšeně agent.

„Přežil to někdo, Rhyme?“ zeptala se Sachsová.

„Nic bližšího nevím,“ odpověděl Rhyme. „Pobřežní hlídka zatím potvrdila jen ty dva čluny. Vypadá to, že většina lidí z lo-di neunikla.“

„Slyším tvůj tón, Rhyme,“ sdělila mu Sachsová. „Ale ty za to nemůžeš.“

„Díky za projev soucitu, Sachsová. Ale to sem teď nepatří. Hele, řídíš bezpečně?“

„No jo,“ řekla Sachsová a sklouzla do smyku, který vychýlil auto o čtyřicet stupňů z osy, aniž by jí pulz stoupl o jedinou číslíci. Camaro se opět vyrovnalo, jako by bylo upevněno na lanech, a rychlostí blížící se k dvě stě třicítce pokračovalo v jízdě po dálnici. Agent zavřel oči.

„Bude to o fous, Sachsová. Měj zbraň hezky po ruce.“

„Jako vždycky.“ Další krátký smyk.

„Volají nám z toho kutru, Sachsová. Musím končit.“ Rhyme se na chvíli odmlčel a pak dodal: „Ohlédávej dobře, ale kryj si záda.“

Sachsová se zasmála. „To se mi líbí. Tenhle slogan by si mělo naše oddělení natisknout na trička.“

Zavěsili.

Dálnice skončila a Sachsová – jak jinak než smykem – odbočila na menší silnici. Do Eastonu, kde se měly vyložit záchrané čluny, zbývalo ještě čtyřicet kilometrů. Sachsová v těchto končinách nikdy nebyla; jako velkoměstská holka si představovala, jak to tam asi může vypadat. Bude tam pláž? Skalnaté útesy? Bude muset někam šplhat? Její artritida se v poslední době citelně zhoršila a také momentální vlhkost vzduchu její bolesti a strnulost kloubů ještě více umocňovala.

A navíc: pokud se bude Duch stále zdržovat na pláži, nebude tam mít dostatek úkrytů, odkud je bude moci ostřelovat?

Sachsová pohlédla na tachometr.

Neměla by zvolnit?

Protektory na pneumatikách jejího auta však byly kvalitní, a pokud měla na dlaních nějakou vlhkost, pak byla způsobena deštěm, který ji promáčel ještě v Port Jeffersonu. A tak nechala plyn sešlápnutý až k podlaze.

Když se záchranný člun pomalu přiblížil ke břehu, začala být skaliska zřetelnější.

A rozeklanější.

Sam Chang přimhouřil oči do deště a mlhy. Tu a tam se před nimi táhly krátké úseky pláže pokryté oblázky a špinavým pískem, ale většina pobřeží byla bohužel tvořena tmavými kameny a strmými útesy. A chtěl-li doplout právě k takovému úseku pláže, na kterém se dalo bezpečně vylodit, musel nejprve prokličkovat přes překážkovou dráhu tvořenou vyčnívajícími útesy.

„Pořád tam je, drží se za námi,“ hlásil Wu.

Chang se ohlédl a spatřil drobnou oranžovou tečku Duchova člunu. Směřovala přímo k nim, ale plula pomaleji než jejich plavidlo. Ducha totiž brzdil způsob, jakým člun řídil. Mířil rovnou k pobřeží, takže musel bojovat s vlnami, které zpomalovaly jeho postup. Naopak Chang, věren svým taoistickým sklonům, řídil člun jinak: vyhledával přirozený vodní proud, nebojoval s vodním živlem, ale spíše obratně manévroval kolem hřebenů vln a využíval zpětných proudů k rychlejšímu postupu. Vzdálenost mezi jejich člunem a hadí hlavou se tak neustále zvyšovala.

Chang odhadoval, že než Duch dorazí ke břehu, měli by mít dostatek času vyhledat nákladní auta, která již na ně čekala, aby je odvezla do newyorské Čínské čtvrti. Řidiči vozidel o potopení lodi netušili, ale Chang jim hodlal říct, že je pronásleduje pobřežní hlídka, a poručit jim, aby okamžitě vyrazili. A pokud by řidiči trvali na tom, že počkají i na Ducha, Chang, Wu a ostatní by je přemohli a ujali se řízení sami.

Chang se znovu zadíval na pobřeží a za něj – za pláží rostly stromy a tráva. V dešti bičovaném vichřicí toho bylo vidět jen velmi málo, ale Chang si přesto všiml čehosi, co vypadalo jako silnice. Kromě toho blikala nedaleko od pobřeží skupinka světel: patrně malá vesnice.

Chang si vytřel z očí pálicí mořskou vodu a zadíval se na lidi u svých nohou, kteří mlčky sledovali pobřeží před sebou, zvířené mořské proudy, vzedmutou hladinu, vodní víry a především blížící se skaliska, ostrá jako nůž a temná jako zaschlá krev.

V tu chvíli se pod hladinou přímo před nimi objevilo pásmo útesů. Chang hbitě ubral plyn a strhl řízení prudce na stranu, takže se jen těsně vyhnul skalnatému šelfu. Člun byl nyní nakloněn na stranu a vystaven úderům rozběsněných vln, které se rázem nahrnuly do prostoru pro pasažéry. V jednom okamžiku se již téměř převrhli a stejná situace se po chvíli opakovala znovu. Chang se pokusil projet mezerou ve skalnatém pásmu, ale vtom mu náhle zhasl motor. Popadl tedy lanko a prudce za něj zatahl. Motor zakašlal a opět umkl. Chang zatahl znovu a pak ještě desetkrát. Vůbec nic. Motor ani nehlesl. Changův starší syn William se doškrábal na záď a dotkl se palivové nádrže. „Je prázdná!“ křikl.

Chang, zoufalý strachem o bezpečnost rodiny, se ohlédl za sebe. Mlha nyní zhoustla, takže zahalovala jejich člun – stejně tak ovšem ukrývala Ducha. Jak blízko asi je?

Člun se vyhoupl na vysokou vlnu a vzápětí se s hlasitým plácnutím propadl do vodní strže.

„Dolů, všichni dolů!“ křikl Chang. „Držte se u podlahy.“ Klesl na kolena do vrstvy tmavé vody na podlaze člunu. Popadl veslo a pokoušel se ho použít jako kormidlo. Vlny a proud však byly příliš silné a člun příliš těžký. Po chvíli ho udeřila vodní pěst a vyrvala mu veslo z rukou. Chang přepadl dozadu. Podíval se směrem, kterým právě pluli, a spatřil pouhých pár metrů před sebou další pásmo útesů.

Voda se nyní zmocnila člunu jako surfovacího prkna a vyrazila s ním kupředu. Zanedlouho s ohromující silou narazili přídí do skály. Gumový povrch člunu se protrhl a člun se začal syčivě vyfukovat. Sonny Li, John Sung a mladá dvojice vpředu – Čchao-chua a Rose – byli vymrštěni do rozbouřené vody těsně za skalisky a vzápětí je odnesl příboj.

Obě rodiny – Wuovi a Changovi – zůstaly na zádi, která byla stále částečně nafouknutá, a pevně se jí držely. Člun opět narazil na skály. Wuova žena byla prudce odhozena na kamenný val, ale nevyletěla přes okraj. Místo toho s křikem dopadla zpět do člunu a se zkrvavenou paží zůstala ležet omráčená na podlaze. Nikomu jinému se při nárazu nic nestalo.

A pak už se člun ocitl za skalisky a mířil k pobřeží, přičemž se však stále rychle vyfukoval.

Chang zaslechl v dálce volání o pomoc – byl to hlas jednoho ze čtveřice lidí, kteří po nárazu na skály vypadli ze člunu, ale Chang nedokázal posoudit, odkud se křik ozývá.

Člun se přehoupl přes další skálu tyčící se nízko pod hladinou asi patnáct metrů od pobřeží. Nyní se ocitli v příboji, který je častoval údery a prudce je vlekl ke břehu pokrytému oblázky. Wu Čchi-čchen a jeho dcera se s vypětím všech sil snažili udržet svou zraněnou a napůl omráčenou manželku a matku nad hladinou – její paže byla roztržená a silně krvácela. Malá Pcho-ji v Mej-mejině náruči přestala plakat a netečně se rozhlížela kolem sebe.

Motor člunu se však zaklínil v rozeklaném útesu a uvěznil je osm či devět metrů od vytouženého pobřeží. Moře zde dosahovalo snad pouze dvoumetrové hloubky, ale do člunu neustále narážely obrovité vlny.

„Plavte ke břehu!“ vykřikl Chang a začal vykašlávat vodu. „Rychle!“

Doplatvat ke břehu trvalo celou věčnost. Dokonce i Chang, nejsilnější ze zbylých pasažérů, musel zoufale lapat po dechu

a bojovat s křečemi, než konečně dorazil na pevninu. Nakonec však přece jen ucítil pod nohama kluzké kamínky pokryté chaluhami a slizem a vyškrábal se z vody. Jednou prudce upadl, ale rychle se opět vztyčil a pomohl z vody i svému otci.

Všichni k smrti vyčerpaní imigranti nakonec doklopýtali k nedalekému přístřešku na pláži, který byl ze stran otevřený, ale jehož svráštělá střecha je přece jen dokázala ochránit před poryvy deště. Členové obou rodin se zhroutili na tmavý písek, vykašlávali vodu, plakali, lapali po dechu, modlili se. Samu Changovi se nakonec podařilo vstát. Zadíval se na moře, ale nikde neviděl Ducha ani přistěhovalce, kteří před chvílí vypadli z jejich člunu.

Klesl na kolena a přiložil čelo na písek. Jejich společníci a přátelé zemřeli a oni sami byli zranění, nevýslovně unavení, a navíc pronásledovaní nebezpečným zabijákem... Přesto, pomyslel si Chang, byli naživu a měli pevnou půdu pod nohama. On i jeho rodina konečně završili zdánlivě nekonečnou pouť, která je dovedla přes polovinu zeměkoule do jejich nového domova: do Ameriky, do Nádherné země.

KAPITOLA 6

Půl kilometru od břehu se Duch choulil nad mobilním telefonem a snažil se ho ochránit před deštěm a vlnami, zatímco jeho člun byl samovolně unášen směrem k prasátkům.

Signál byl velmi špatný – z Duchova přístroje si musel satelitním přenosem proklestit cestu přes Fu-čou a Singapur –, ale nakonec přece jen dorazil až k Jerryemu Tangovi. Tang byl *pang-šou*, jehož služeb Duch někdy využíval v newyorské Čínské čtvrti a který právě v těchto chvílích čekal kdesi na pobřeží, aby Ducha odvezl.

A přestože byl Duch z náročné plavby celý zadýchaný, podařilo se mu jakžtakž popsat řidiči místo, na kterém se vylodí – tři sta až čtyři sta metrů od čehosi, co vypadalo jako pás prodeje a rodinných domů.

„Jaké máš zbraně?“ křičel nyní Duch do telefonu.

„Cože?“ zeptal se Tang.

Duch musel otázku několikrát zopakovat. „Zbraně!“

Tang však byl pouhým výběřčím dluhů – spíše podnikavým než silově založeným –, a tak měl u sebe pouze pistoli.

„*Kan!*“ ulevil si Duch. Dopřdele. Sám byl ozbrojen pouze starou pistolí Model 51 a doufal, že se dostane k něčemu účinnějšímu.

„Pobřežní hlídka...“ oznámil mu Tang, ale v tu chvíli se začal signál utápět v praskání statické elektřiny a kvílení vě-

tru, „jsou na... sem. Poslouchám... frekvenci... síme odtud. Kam...“

„Jestli uvidíš nějaká prasátka,“ ječel Duch do telefonu, „zabij je! Slyšíš mě? Jsou na břehu někde blízko tebe. Najdi je! A zabij!“

„Zabít? Ty chceš –“

V tom okamžiku se přes člun převalila vlna a Ducha zmáčela. Telefon utichl a Duch se podíval na displej. Byl úplně tmavý. Zkrat. Znechuceně odhodil přístroj na podlahu člunu.

Přímo před ním se vynořila kamenitá hradba. Duch ji obeplul a zamířil k široké pláži nalevo od malého městečka. Zřejmě chvíli potrvá, než se vrátí na místo, kde se vylodila prasátka, ale Duch nechtěl riskovat, že si ublíží na skalnatých výčnělcích. Ukázalo se však, že dorazit s člunem až ke břehu bude trýznivě obtížný úkol. Když se již téměř přiblížil k písčité pláži, zvedl se člun na hřebeni vlny a téměř se převrhl, ale Duch rychle ubral plyn a plavidlo se ladně usadilo na vlně. Současně ho však udeřila jiná vlna, srazila ho k podlaze a otočila člun na stranu. Člun nakonec prudce přistál na břehu v příbojové vlně a odmrštil svého jediného pasažéra ztěžka na pláž. Lodní šroub se přitom ocitl nad hladinou a motor začal hlasitě skučet. V panické hrůze, že ho zvuk prozradí, doklopýtal Duch zpátky k motoru a po chvíli lomcování se mu ho podařilo vypnout.

Zanedlouho spatřil Jerryho Tanga ve stříbrném rodinném BMW, které stálo na asfaltové silnici asi dvacet metrů od břehu. Vztyčil se a zamířil k autu. Otlý a neoholený Tang si ho po chvíli všiml a vyrazil mu naproti. Duch se naklonil do okénka na straně řidiče. „Viděl jsi ostatní?“

„Musíme jet!“ řekl Tang nervózně a ukázal na policejní snímáč. „Pobřežní hlídka ví, že jsme tady. Posílají sem pátrací jednotky.“

„Kde jsou ostatní?“ vyštěkl Duch. „Prasátka?“

„Nikoho dalšího jsem neviděl. Ale –“

„Navíc nemůžu najít *pang-šou*. Vůbec nevím, jestli se dostal z lodi.“ Duch si znovu prohlédl pobřeží.

„Já nikoho neviděl,“ řekl Tang vysokým hlasem. „Ale tady zůstat nemůžeme.“

Nedaleko příboje zahlédl Duch koutkem oka jakýsi pohyb. Postava v šedých šatech právě lezla po kamenech z vody a vypadala přitom jako raněné zvíře. Duch vystoupil z auta a vytáhl zpoza opasku pistoli. „Počkej tady.“

„Co to děláš?“ zeptal se Tang zoufale. „Tady přece nemůžeme zůstat. Už sem jedou. Za deset minut jsou tady. Copak mi nerozumíš?“

Duch však svému poskokovi nevěnoval pozornost a nerušeně se vrátil přes silnici k pobřeží. Prasátko zvedlo hlavu a spatřilo blížícího se Ducha, ale podle všeho si ve snaze o záchranu zlomilo nohu a nemohlo se ani postavit, natožpak utéci. Muž se obrátil a zoufale se pokoušel odplazit zpátky do vody. Duch nechápal, proč se vůbec namáhá.

Sonny Li otevřel oči a poděkoval deseti soudcům pekla – ne za to, že přežil potopení *Draka*, nýbrž za to, že poprvé po dvou týdnech necítil v žaludku téměř žádnou houpavou nevolnost.

Když jejich plavidlo narazilo na skálu, vypadl z něj spolu s Johnem Sungem a jakýmsi mladým párem a vzápětí ho odnesl silný proud. Ostatní tři nešťastníci se mu prakticky okamžitě ztratili z dohledu, ale Li byl naštěstí unášen směrem k pobřeží. Urazil dobrý kilometr, než se mu zběsilým kopáním podařilo probít se až k písčitému břehu. Jakmile se konečně ocitl na souši, odplížil se co nejdále od linie oceánu a teprve poté se zhroutil.

Ležel bez hnutí v prudkém lijáku, dokud mořská nemoc poněkud neustoupila a bušení v hlavě se nezmírnilo. Teprve poté se vyškrábal na nohy a pomalu zamířil k silnici. Kůži měl rozdrásanou od látky džinsů a trička, které byly plné písku a nasy-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kamenná opice***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.